

ANGELA BACIU

Poezii • Versek

Colecția
BILINGUA
könyvek

ANGELA BACIU

Poezii * Versek

În traducerea lui:

Balázs F. Attila

și / és

Lőrincz Mária

fordításában

LIMES / AB-ART

Coperta/borító:
Balázs Béla

© Angela Baciú, 2009
Hungarian translation © Balázs F. Attila, 2009
Hungarian translation © Lőrincz Mária, 2009

ISBN 798-80-8087-072-0
ISBN 978-973-726-442-8

*„Știu că Dumnezeu nu-mi va da ceva ce nu pot duce.
Îmi doresc doar ca el să nu aibă atâta încredere în mine.”*

Maica Teresa

*„Tudom, hogy Isten nem biz rám semmit, amit nem tudok megtenni.
Bár ne lenne akkora bizalma bennem.”*

Teréz anya

POEM (1)

“Cu ochiul pătat de pământesc” (Kafka)

Să mă închid aş vrea în gânduri sălbăticate
mâine este azi, așa spun mereu asemeni unei
ființe abisale să simt fiorul aş vrea
odată cu sângele – un contur, o linie,
ceva mult mai aproape.

Ei da, eram o tăcere, erai o tăcere,
recunoșteați - TU nu mai erai acolo,
renunțasem. cu memoria palmelor ascultă cum
bate vântul de martie a desprimăvărare.

Citesc Poe și din când în când mai
trece Dumnezeu prin odaie. Mă privește
apoi închide fără zgomot ușa,
imi spun trebuie să învăț să merg
pe drumul cel mai bun 'mergi, nu te uita peste umăr,
nu striga, oricum nu te aude nimeni'
și așa aruncam cu furie cu mine
în înaltul cerului, căzând apoi pe
genunchii ploilor rotunjiți de timp.

am învățat să iubesc... puțin câte puțin,
puțin
câte
puțin...

m-am lăsat risipită în toate
anotimpurile mă ștergeam pe frunte

VERS (1)

„Földtől beszennyezett szemmel” (Kafka)

Be szeretnék zárkózni vad gondolatokba
holnap ma van, hajtogatom folyton egy mélytengeri
lényhez hasonlóan, érezni akarom a borzongást
véremben – egy kontúrt, egy vonalat,
valami sokkal közelebbit.

Hát igen, hallgatás voltam, hallgatás voltál,
elismerted - TE már nem voltál ott,
lemondtam rólad. Tenyered emlékezetével hallgasd
a márciusi szél tavaszt hozó zúgását.

Poe-t olvasok és Isten néha-néha még benéz
hajlékunkba. Rám néz
aztán csendesen becsukja az ajtót,
meg kell tanulnom járni, mondom magamnak
a legjobb úton ‘menj, ne nézz vissza válad fölött,
ne kiálts, úgysem hallja senki’
és így dobtam magam dühösen
az ég magasába, visszaesve mindannyiszor
az esők időcsiszolta térdére.

lassan megtanultam szeretni... lépésről lépésre,
lassan,
lépésről
lépésre...

hagytam szétszóródni magam
minden évszakban letöröltem homlokomról

de tristețe. aș fi umplut cu ea și Dunărea și pustia.

carnea vineției țipă,
pumnul se strânge a amenințare
„bărbia dreaptă”,
îmi spun, „trece timpul”.

pe lângă mine soarele se prelinge iar,
am mai pierdut o zi. ce vreau să spun ?
cum mă regăsesc după... douăzeci de ani ?
sau mai mulți ?

N-AM CERUT NIMĂNUI NICIODATĂ NIMIC.

Da, am un destin cu ușa întredeschisă –
să rămân, să ies, spectator în fotoliul din sufragerie,
„călător de profesie” vorba poetului.
da, am un destin cu ușa întredeschisă.

martie 2006, Galați

a bánatot. megtölthettem volna vele a Dunát és a pusztát is.

az elkékült hús sikolt,
szorul az ököl fenyegetőn
„a jobb állá”,
mondom magamban, „múlik az idő”.

mellettem megint szétfolyik a nap,
elvesztem még egy napot. mit akarok ezzel mondani ?
hogyan találok magamra... húsz év múlva ?
vagy annál is több ?

NEM KÉRTEM SOHA SENKITŐL SEMMIT.

Igen, félig nyitott ajtajú a sorsom –
hogyan maradhasak, elmehessek, néző az ebédlő karosszékében,
„hivatásos utazó” ahogy a költő mondaná.
igen, félig nyitott ajtajú sorsom van.

Galac, 2006. március

POEM (2)

„O, în somn fără dor aş fi vrut să mă strâng
De-aş şti un fluviu ca viaţa-mi de-adânc
Aş curge cu apele sale”

(ELSE LASKER-SCHULER)

Unele întrebări sunt trecute cu vederea,
nimic nu e veşnic, ei da, aş fi vrut să joc teatru
pe o mare scenă a lumii,
să fiu cap de afiş măcar o zi,
dar cui i-ar fi păsat,
mă afund tot mai mult în spaţii neatînse,
să fiu cu tine, să ne lăsăm străpunşi
de muzici albastre...într-o zi,
într-o zi voi fi atât de tânără
şi de frumoasă... şi-mi voi aminti
de coarnele rupte ale cerbului, lacrima unui copil drag,
pierdut prea devreme
brazi sfârtecaţi de fulger.

rană pe cer de zi şi de noapte,
ştiu
ştiu inima mea a îngheţat în inima ta,
memoria fugе nebună, de mâine până mai ieri,
alaltăieri.

dacă mi-a fost greu vreodată – si nu zic că nu mi-a fost –
n-am urlat, nu m-am plans, nu m-am ascuns ca o haină-nvechită,
e simplu, mi-am zis, muşc din realitate lacomă, trăiesc,
VIAȚA NU E PE DE-A ÎNTREGUL VIAȚĂ,

VERS (2)

*„Ó, egy vágy nélküli álomba szerettem volna merülni
Ha ismernék egy folyót, mely mély mint az életem,
Hullámaival hömpölyögnék”*

(ELSE LASKER-SCHULER)

Bizonyos kérdések felett átsiklunk könnyedén,
semmi sem örök, tudom, játszani szeretnék
a világ egy nagy színpadán,
legalább egy napra címlapon szerepelni,
de kit érdekelt volna,
egyre inkább szűz terekbe süllyedek,
hogy veled lehessenek, hogy áthassanak bennünket
a kék dallamok... egy nap olyan fiatal leszek
és olyan szép... a szarvas letört agancsaira
fogok emlékezni,
egy túl korán elvesztett,
kedves gyermek könnyeire
villám szaggatta fenyőkre

Seb a nappali és éjjeli égbolton,
tudom
tudom, a szívem megfagyott a te szívedben,
az emlékezet bolondként szalad, a holnaptól a tegnapig,
tegnapelőttig.

Hogyha valaha gondjaim voltak – és nem mondom, hogy nem –
nem ordítottam, nem siránkoztam, nem takargattam magam mint elnyűtt ruhát,
egyszerű, mondtam magamnak, mohón harapok a valóságból, élek,
AZ ÉLET NEM KITELJESEDETT ÉLET,

trăiesc.
ce cântec frumos. trăiesc,
așează-te în dreapta, voi învăța să trăiesc
cât mai mult și cât mai bine, să mă strecur printre
degete, iar tu în brațele mele să revii.

sunt femeia ta, îți spun
în timp ce răsfoiesc cărți cu propriile
mele poeme, din chipul tău mi-am clădit chip
pe furiș voi scrie
să-mi aduc aminte de toate iernile
noastre de altădată, de oameni de zăpadă,
de primăverile naive, sunt pregătită,
de mâine,
din zori,
iar ne vom iubi...

În stânga și-n dreapta mea VIAȚA
începe să danseze și spun:
acum împart cu tine, pe acest peron,
un TREN.
noaptea se întâmplă să fiu fericită în trenul
acesta ce vine mereu la aceeași oră,

am senzația că anii mei vor rămâne aici,
mă bucur
ca un copil, alerg singură
dintr-un compartiment în altul să mai cresc
puțin câte puțin, alerg
să prind anii din urmă, TRĂIESC din plin,
în ultimul compartiment m-am oprit –
se
făcuse
ziuă.

élek.
milyen szép ének. élek,
foglalj helyet a jobbomon, meg fogok tanulni
egyre többet és egyre jobban élni, hogy átlopózzak
ujjaid között, és te visszatérj karjaimba.

a nőd vagyok, mondom neked
miközben saját verseskönyveimet lapozom,
arcodból raktam össze arcomat
titokban fogok írni
hogym emlékezzek minden
hajdani telünkre, az emberekre, a hóra,
az együgyű tavaszokra, készen vagyok,
holnap
hajnaltól,
ismét szeretni fogjuk egymást...

Az ÉLET táncra kel a bal és jobb oldalamon
és mondom:
most megosztok veled ezen a peronon
egy VONATOT.
éjszaka olykor boldog vagyok ebben
a vonatban, mely mindig ugyanabban az órában jön,

az az érzésem, hogy itt maradnak éveim,
örülök
mint egy gyermek, szaladok egyedül
egyik fürkéből a másikba miközben egy-egy kicsit
növök, szaladok
hogym utolérjem az éveket, megéljem az ÉLETET,
az utolsó fürkénél megtorpanok –
közben
nappal
lett.

nu mai recunosc trenul acesta
părăsit acum într-o haltă veche, știu
viața e o mascaradă și-ti vine
să arunci cu norocul de pământ,
să-l calci în picioare...

și apoi să-l dai la schimb
într-un târg de duminică,
la marginea orașului.

ți se spune – se apropie echinoxul,
e semn că mâine ne vom trezi liniștiți,
acum visez – ALERG pe o câmpie întinsă
plină de maci, împreună cu tine.

înalți un zmeu de hârtie ținta se mișcă departe,
din cauza timpului scurt nu vezi
ce murmur printre buze, nimeni
nu vrea să meargă cu mine pe același drum
fără întoarcere

nu cred în biserici fără clopote.

pe genunchi scriu noaptea târziu
aș vrea să fii fericit ca în visul nostru din câmpie,
să te văd alergând: doi copii fugari ținându-se de
mână

în sufletul meu atâta pustiu este,
privește-mă, sunt frumoasă ca o dunăre,
cuvintele vor să mă înșele, să mă ducă
departe, departe, să ma piardă...

nem ismerék rá erre a vonatra,
most elhagyatottan áll egy régi állomáson, tudom
az élet álarcosbál és jön, hogy
földre hajítsd szerencsédet és
lábbal tipord...

aztán elcseréld
egy vasárnapi
városszéli vásáron.

azt mondják – közeledik a napéjgyenlőség,
ez annak a jele, hogy holnap nyugodtan kelünk,
most álmodok – SZALADOK veled egy
széles, pipacsos mezőn.

papírsárkányt eregetsz, a cél a távolba mozdul,
a röpké percek alatt nem látod meg
mit suttog a szám, senki
sem akar velem azon az
úton járni, ahonnan nincs visszatérés

nem hiszek a harang nélküli templomokban.

késő éjjel a térdemen írok
szeretném, hogy boldog légy, mint az álombeli mezőn,
szaladni lássalak: két szökött gyermek, kéz a
kézben

oly pusztaság van lelkemben,
nézz rám, szép vagyok mint egy folyó,
a szavak be akarnak csapni, messze, messze
akarnak vinni, hogy elveszejtsenek...

memoria revine, iar eu las în urmă, lacomă de iubire,
un poem plin de îngeri.

9 ianuarie, 2006, Galați

Magához tér a tudat, szeretet utáni sóvárgásomat hagyom hátra,
egy verset angyalokkal.

Galac, 2006. január 9.

ÎNTREABĂ-MĂ DESPRE FRICĂ

Poezia nu-ți dă voie să pleci, toată speranța
o vei pune acolo, în ochii aceia,
pe chipul acela, nu,
nu e totul pierdut.

pe vremea aceea, demult, nu credeam
în NIMIC.
îmi lipeam fruntea de coama cailor și râdeam,
fugeam în picioarele goale pe iarba udă
din grădina bunicii, nu știam ce înseamnă
ISPITA. iarna îmi străngeam brațele a somn
și jucam șotron cu fulgii de nea
pe strada roșiori, vedeam oameni cumsecade,
fiecare cu câte un înger în spate, noaptea
priveam cerul, clipele-tăceri,
parcă miroseam a nisip și a mare, strigam,
strigam,
în fiecare dimineață,
numele mamei.

mai târziu
o țigancă mi-a ghicit în palmă,
mă dureau încheieturile mâinilor,
atunci parcă am îngropat toată
INOCENȚA - tangoul copilăriei,

și am fugit.
crescusem mult, învățam să iubesc,
să-mi ascund frumusețea,
s-o păstrez pentru mai târziu,

KÉRDEZZ ENGEM A FÉLELEMRŐL

A vers nem enged téged elmenni, minden remény
ott sűrűsödik a szemedben
az arcodban, nem,
nincs minden elveszve.

régen, azokban az időkben nem hittem
SEMMIBEN.
lovak sörényéhez tapasztottam homlokom és kacagtam,
mezítláb szaladtam a nedves fűvön
nagyszüleim kertjében, nem tudtam, mit jelent
a KÍSÉRTÉS. Télen álomba ringattak karjaim
hópelyhekkkel ugrándoztam
a huszárezred utcáján rendes embereket láttam
hátukon egy-egy angyallal, éjszaka
az eget kémleltem, a hallgatás pillanatait,
mintha homok- és tengerszagom lett volna,
kiáltottam, minden reggel,
anyám nevét
kiáltottam

Később,
egy cigányasszony jósolt a tenyeremből,
kezem ízületei belefájdultak,
mintha akkor temettem volna el
ÁRTATLANSÁGOMAT – a gyerekkor tangóját,

és elszaladtam.
aztán nőttem, tanultam szeretni,
és azt, hogyan rejtsem el szépségemet,
hogyan megőrizzem későbbre,

ce bizar
să te trezești dimineață de dimineață
cu...FRICA lângă tine !

F

R

I

C

A

cum se măsoară frica ? cât cântărește?
cum știi când vine,
când pleacă?
căutam cuvintele pedepsite parcă să se ascundă
schiloade și reci,
doar ele îmi aduceau aminte că-n
răstimpul cât trăim fugim
de cărțile din rafturi, de zilele monotone, de oameni,
de casele lor
de frica lor,
de moacele lor.

vorbim despre dragoste, nu ne ascundem,
uitați de lume
iubim ca un foc uitat aprins aici, acolo,
nicăieri.

locuiesc mai tot timpul în această
COLIVIE.

cu ușa minusculă și inima plină de dragoste,
aș fugi
aș fugi
iar îmi trosnesc degetele de atâta singurătate
în această străină țară, departe de lume,

aș fugi
chiar de m-aș zgâria sărind peste garduri, peste acoperișuri,

milyen bizarr,
minden reggel
FÉLELEMMELEL ébredni!
FÉ

L

E

L

EM

hogy mérik a félelmet? Mennyit nyom?
honnan tudod, mikor jön
és mikor megy?
a megbüntetett szavakat kerestem mintha rejtőzködnének
csonkák és hidegek,
csak ők juttatták eszembe, hogy
amíg élünk, menekülünk
a polcon levő könyvek, a monoton napok, az emberek
és otthonaik előtt,
a félelmük,
és furkósbotjuk előtt.

beszélgetünk a szerelemről, nem rejtőzünk el,
a világtól elfelejtve
szeretünk, mint égve felejtett tűz itt, ott,
sehol.

Szinte mindig ebben
a KALITKÁBAN lakom.
parányi ajtóval és szeretettel teli szívvel,
szaladnék,
szaladnék,
a tömény magánytól ismét ujjaimat ropogtatom
ebben az idegen országban, a világtól távol,

futnék,
ha meg is sebezném magam átugorva a kerítéseket, a háztetőket

peste ape...încleștată pe un cântec vechi
m-aș mai salva, poate,
într-un parc cu copii mulți.
VIAȚA MEA NU AR MAI FI O SCHINGIUIRE
Aș fugi departe,
mi-e frică...

aș vrea
să sărbătoresc toate nopțile tinereților mele,
să nu dau doi bani pe mâine,
să-mi crească un pom din brațe,
un pom cu rădăcini adânci,
să sară poemele precum așchiile din inima mea,
pentru toți nefericiții...

atât de mult mi-am dorit
să avem doar viața noastră
simplă, fără complexe, fără inhibiții.

nu-ți fie frică,
MAMĂ,
nu-ți fie frică!

sunt aici.

mai, 2005, Kusadasi, Turcia.

és a vizeket... egy régi énekbe kapaszkodva
megmenthetném magam talán
egy gyerekekkel teli parkban.
AZ ÉLETEM MÁR NEM LENNE KÍNLÓDÁS
Elszaladnék,
félek...

szeretném
megünnepelni fiatalságom minden éjszakáját,
szeretnék nem törődni a holnappal
karjaimból mélyen gyökerező fa
ágak nőjenek,
mint forgácsok pattanjanak ki szívemből a versek,
minden boldogtalanért...

Annyira szerettem volna
hogy legyen nekünk is egy
szerény, gondok és gátlások nélküli életünk.

Ne félj,
ANYÁM,
ne félj!

itt vagyok.

Kusadasi, Törökország, 2005. májusa

FILE DE JURNAL

LUNI

Nu m-am îndepărtat niciodată, dar parcă nici nu mai simţeam, nu mai puteam reînvia tăcutele zăpezi de ieri, de alaltăieri. EU

învăţam să fiu EL,
iar el învăţa să-şi încheie socotelile cu prezentul, o făcea dinadins, mă testa, se temea de ziua de mâine, sau de mersul pe acelaşi drum fără întoarcere, ne înstrăinaserăm fără s-o ştim.

ştiam. de pe o zi
pe alta era tot mai fără apărare
şi mai singur –
se temea de lume şi de tot ce îl înconjura.

NAPLÓLAPOK

HÉTFŐ

Nem távolodtam el soha, de mintha már nem
éreztem volna, nem tudtam feltámasztani a tegnapi,
tegnapelőtti hallgatókat. ÉN
tanultam Ő lenni,
ő pedig a jelennel próbált leszámolni, szántszándékkal,
próbára tett, félt a holnaptól,
vagy attól, hogy a visszatérés nélküli úton járjunk,
elidegenedtünk egymástól
anélkül, hogy tudtuk volna.

tudtam. egyik napról
a másikra egyre védtelenebbé vált
egyre magányosabbá –
félt a világtól, és mindentől, ami körülvette.

MARȚI

Astăzi are mersul mai greoi, amândoi știm asta, dar nu vorbim,
zâmbesc cu încredere, pregătesc, ca în fiecare zi,
cafeaua tare, cu două lingurițe de zahăr,
în ceașca maro,
de sticlă, cu un cub de ciocolată, zâmbește,
va ramâne și
pentru mai târziu. Întreabă, pastilele, mi-ai adus pastilele –
în păhăruțul alb, de plastic
în fiecare zi la aceleași ore
aceleași pastile de toate felurile
și culorile, fără
rezultat parcă mai tare îi stinsese pofta de viață puterea
de a mai lupta, este atât de,

atât de măcinat azi...
e soare afară, zic,
sunt puține zilele
pe care le petrece afară, a apărut fobia,
fobia de aer, de lume, de lumină, acum
e mai bine așa, cu mine în preajmă,
îi citesc ziarul, se bucură,
se bucură, citește, zice,
citește 'nainte...

KEDD

Járása ma nehezkesebb, mindketten tudjuk ezt, de nem beszélünk róla,
bátorítón rámosolygok, elkészítem, mint minden nap,
barna üvegcsésében
az erős kávé, két kiskanál cukorral,
egy kocka csokoládéval, mosolyog,
marad
későbbre is. Kérdezi, hoztad-e a tablettákat
a fehér műanyagpohárkában,
minden nap ugyanabban az órában
ugyanazok a színes tabletták,
sokfélék,
eredmény nélküli tabletták,
mintha még jobban eloltották volna élet-vágyát, harci
erejét, olyan

olyan megtört ma...
kint süt a nap,
mondom neki,
kevés napot tölt kint, megjelent a fóbia,
a légiszony, a fényiszony, a világiszony,
jobb most így, hogy a közelében vagyok,
olvasom neki az újságot,
örül, olvasd, mondja,
olvasd tovább...

MIERCURI

Ne închinăm aceluiași Dumnezeu și așteptăm. azi
ca și ieri. ezităm să trăim, ezităm să murim, n-avem curaj
să o luăm de la capăt, avem doar un drum și acela e
fără întoarcere.

fiecare așteaptă ceva de la celălalt. Cine va fi primul.

astăzi așteptăm doctorul de fapt e
o domnișoară doctoriță
blândă, zâmbet cald, puțin copilăros.
astăzi cum vă simțiți – mai bine, mai rău –
tensiunea arterială, tensiune oculară, mers, articulații,
uitați-vă în sus, la stânga, la dreapta,
continuăm tratamentul, vin săptămâna viitoare,
frumoasă casă aveți, la control,
sănătate...
chiar așa „sănătate”,
ce ironie,
de ce nu noroc, bani, fericire,
poate ar ajuta mai mult.

acum urmează exercițiile – picioare, brațe, degete și iar
picioare, brațe, degete, un minut, trei, șapte, 10, 20, 30
mai mult cu 3 minute ca ieri.

e bine, ai obosit, continuăm și mâine.

SZERDA

Ugyanahhoz az Istenhez imádkoztunk és vártunk. A ma olyan mint a tegnap. Habozunk élni, tétovázunk meghalni, nincs bátorságunk újra kezdeni, csak egy utunk van, s ez a visszatérés nélküli.

Mindenki vár valamit a másiktól. Ki lesz az első.

ma vártuk az orvost valójában
egy meleg, kicsit gyerekes mosolyú
fiatal, szelíd doktornőt.

Hogy érzi magát ma – jobban, rosszabbul –
a vérnyomás, a szemnyomás, a járás, artikuláció,
nézzen felfele, balra, jobbra,
folytatjuk a kezelést, a jövő héten újra jövök,
szép házuk van, ellenőrzésre,
egészséget...

éppen így „egészséget”
tiszta irónia,

miért nem szerencse, pénz, boldogság,
talán többet segítene.

Akkor most következzenek a gyakorlatok – a lábak, karok, ujjak, és ismét
Lábak, karok, ujjak, egy perc, három, hét, 10, 20, 30
3 perccel több mint tegnap.

Na jó, elfáradtál, folytatjuk holnap is.

JOI

E ora prânzului. Ne prefacem că discutăm calm, prietenoși,
îl privesc, face mari eforturi să se ascundă, zadarnic.

stăm în fața unei cutii cu table începem. tu, primul,
6 – 3 prost început. Dă tu mai mult, 6 – 6,
stai pe gard, fac porți,
cum îți e astăzi ? să nu furi !
dimineată mi-a fost mai bine,
acum? dau cu zarurile,
e mai rău,
poate se schimbă vremea, 4 – 3, nu-i bun de nimic,
poate data viitoare,
ești obosit, prea obosit,
aș vrea să mă plimb cu tine ca
odinioară, la Dunăre, să privim pescarii, nu mai am chef de
table, ce frumos era portul, ce vrei ?
ții minte cuibul de păsări
de pe chei, la căpitănie,
era primăvară ca acum, vreau să pot merge
ca atunci, cu tine de mână, ai spus ceva?

a adormit blând în dreapta mea.

CSÜTÖRTÖK

Ebédidő van. Megjátsszuk hogy nyugodtan és barátián elbeszélgetünk,
nézem őt, rejtőzködni próbál, de minden igyekezete hiábavaló.

Táblajáték van előttünk. Te kezdesz,
6 – 3 rossz kezdés. Dobj te többet! 6 – 6,
kint vagy, kaput csinállok.
Hogy vagy ma? ne csalj!
reggel jobban voltam,
most? dobok,
rosszabb,
lehet hogy időváltozás lesz, 4 – 3, semmire se jó,
talán majd máskor,
fáradt vagy, túl fáradt,
szeretnék sétálni veled,
mint egykor a Duna-parton, nézni a halászokat, már nincs kedvem
játszani, milyen szép volt a kikötő, mit akarsz?
emlékszel a madárfészekre
a szorosban, a révkapitányságon,
tavasz volt mint most, szeretnék járni,
úgy, mint akkor, kézenfogva, veled, mondtál valamit?

szelíden elaludt a jobbomon.

VINERI

E noapte,
ies pe balcon, luna e plină,
s-ar spune că viața și moartea sunt
din nou împreună. De ieri îmi şuieră
aripi de fluturi în urechea dreaptă. E primul semn de
detașare, de durere
se spune că așa începe NEBUNIA,
cu un fâlfâit de aripi. am stins lumina,
e liniste,
ți-e frig ? nu,
mai lasă ușa deschisă să simt aerul nopții,
sunt din nou cu mine însămi,
strâng în brațe pentru a câta oară
trupul dulce
al singurătății.

ți-e sete ? da, mi-e sete,
mi-e atât de sete...

PÉNTEK

Éjjel van,
telihold, kilépek a balkonra
azt mondják, hogy élet és halál
újból együtt vannak. Tegnap óta pillangószárnyak
csapkodnak jobb fülemben. A leválasztás, a fájdalom
első jele
azt mondják, hogy így kezdődik a ŐRÜLTÉG
szárnycsattogtatással. lekapcsoltam a villanyt,
csend van,
fázol? nem,
hagyd még nyitva az ajtót, hogy érezzem az éjszaka levegőjét,
megint magamban vagyok,
hányadszor szorítom karjaimba
a magány
édes testét.

Szomjas vagy? igen, szomjas vagyok,
nagyon szomjas...

SÂMBĂȚĂ

Cuvintele mele se agață de orice scamă de răsărit de soare.

știa că...

pe zi ce trecea...

SZOMBAT

Szavaim beleakaszkodnak a napkelte minden foszlányába.

tudta...
hogy minden nappal...

DUMINICA.

Întind mâna spre noptiera din stânga,
am aprins lumina,
lătratul câinilor mei sfâșie noaptea târzie,
sunt patru: bot roz, speriosu și frați tărcăți, gemeni,
grea noapte, de ce nu dormi, pentru că
nu cunosc tainele morții, ai răbdare,
NU MAI AM RĂBDARE,
nu mai pot

răsfoiesc Anatomistul de Federico Andahazi,
îmi amintesc – sunt vie –
sleită, singură, sătulă de viață, dar vie,
știi,
moartea nu are sentimente, nu este nici urâtă, nici frumoasă,
nu iubește nici nu urăște ca noi
până acum
treizeci și ceva de ani

forma chipului meu atât de...,
ne pierdem identitatea până-ntr-atât
încât
nu mai știm cine suntem !

să încercăm să mai dormim
vreo două ore, mi-e atât de frică, acum se faceeeee ziuă,
stau nemișcată ,
șarpele ăsta alb al durerii
mă cuprinde,

mă strânge,
mă sufocă,

VASÁRNAP.

Kinyújtom kezem a bal oldali éjjeliszekrény felé,
felkapcsolom a villanyt,
kutyáim ugatása szaggatja a késő éjszakát,
négy van: a rózsaszín orrú, az ijedős és a foltos kölyök, ikrek,
nehéz éjszaka, miért nem alszol, mert
nem ismerem a halál titkait, légy türelemmel,
NINCS MÁR TÜRELMEM,
nem bírom

Federico Andahazi Az anatómus című könyvét lapozom,
eszembe jut – életben vagyok –
kimerülten, egyedül, az élettől megcsömörlötten, de élek,
tudod,
a halál nem érez, se nem szép, se nem csúnya,
nem szeret és nem is gyűlöl mint mi
ez idáig
harmincvalahány évig

arcom vonalai annyira...,
elveszítjük önazonosságunk
olyannyira
hogymár nem tudjuk, kik vagyunk!

próbáljunk meg aludni
még vagy két órát, annyira félek, most viláááágosodik,
fekszek mozdulatlanul,
a fájdalom fehér kígyója
bekebelez,

szorít,
megfojt,

păcat
de frumusețea asta de chip, unde mama dracului mă aflu,
nu mai văd nimic,
du-te la fereastră respiră aer curat,
ai avut iar un coșmar.

a început să plouă,
pentru câtă vreme ?

kár
e szép arcért, hol az ördögben vagyok,
már nem látok semmit,
menj az ablakhoz, szívj tiszta levegőt,
rémálmod volt ismét.

eleredt az eső,
vajon meddig?

ALTĂ ZI DE LUNI

Se închide docil, resemnat, în sine-a-i,
îi paralizează brațul, gura,
durerea nu este insuportabilă pentru că este ascuțită,
ci pentru că e permanentă, nu se moare din asta,
trăim, luptăm.

ACUM bucuria pe care o simt eu la vederea
soarelui ,
la vederea mamei,
o știi.

luni dimineață trezirea e mai grea,
cafeaua tare, cu două lingurițe de zahăr,
ceasornicul ne privește fix,
n-o iau razna – SUNT FEMEIA CARE NU PLÂNGE –

nu mă ascund, inventez
amouri, povești nebunești,
nu mă justific, am, dacă nu
cel mai frumos, atunci sigur cel mai călit suflet
din toate cate au fost și sunt...

2004, Galați

EGY MÁSIK HÉTFŐ

Engedelmesen, lemondóan, magába zárkózik,
a fájdalom megbénítja karját, száját,
nem azért elviselhetetlen mert éles,
hanem mert állandó, ebbe nem halnak bele,
élünk, harcolunk.

MOST az öröm, amit a nap láttán
érezek,
édesanyám láttán,
tudod.

hétfő reggel nehezebb felkelni,
erős kávé, két kiskanál cukorral,
a falióra pont ránk néz,
nem futamodok meg – AZ A NŐ VAGYOK, AKI NEM SÍR –

nem bújok el, szerelmi történeteket
találok ki, esztelen meséket,
nem túlzok, nekem van, ha nem is
a legszebb, de a legedzettebb lelkem
az összes létező és nem létező között...

Galac, 2004.

ALTE FILE DE JURNAL

Mă învăța:
cea ce ai de făcut nu amâna
speram că într-o zi va veni MAREA CĂLĂTORIE
și orașul ne va uita
puțin câte puțin !
ce creaturi bizare,
fără destinație,
fără nume aceste străzi,
dimineață după dimineață...

după o noapte de nesomn, dușul rece, bătaii anonime
în ușă, fum de țigară pe hol, un gândac nemișcat
pe un perete de
cămin studențesc,
biletul de troleibuz, stația Cotroceni,
capăt de drum, spitalul universitar,
covrigi calzi, un drum de tei,
Dâmbovița cea frumos curgătoare, început de vară,
nefiresc de trist
calendarul trecerii mele,
tălpile umflate grăbesc în papucii maro -

stângul, dreptul, stângul, dreptul - aceeași
cerșetoare bătrână se odihnește singură într-o cutie
de carton murdară, un colț de pâine uscată împărțit
cu câinele, mestecă pe rând, calmi,
urmează altă stațieeeeeeee,

nu mi se dă voie să-mi duc ispita
până la celălalt capăt de oraș,

MÁS NAPLÓLAPOK

Arra tanított,
ne halaszd teendőidet
reméltem, hogy egy napon eljön A NAGY UTAZÁS pillanata
és a város lassanként
el fog felejteni minket!
milyen céltalan
bizarr létesítmények,
ezek a névtelen utcák,
reggelente...

egy álmatlan éjszaka után, hideg zuhany, névtelen
kopogások az ajtón, cigarettafüst a hallban, egy mozdulatlan bogár
a diákotthon
falán,
a trolibuszjegy, a Cotroceni állomás,
Az út vége, az egyetemi kórház,
meleg perecek, egy sétány hársfákkal,
a szépen folyó Dâmbovița, a nyár kezdete,
természetellenesen szomorú
az elmúlás naptára,
barna papucsban siető dagadt lábak –

Bal, jobb, bal, jobb – ugyanaz a vén
koldusasszony pihen egymagában egy mocskos
kartondobozban, megoszt kutyájával egy
száraz kenyérdarabot, rágcsálnak egykedvűen,
következik a másik állomáááááás,

nem hagyják elvinni a kísértésemet
a város túlsó végére,

am învățat, de-acum
voi ști –
orice artist
trebuie să privească doar înainte.

VIAȚA,
de pildă,
E O HÂRJONEALĂ,
iți sare în ochi
te orbește, se face alb,
apoi viroza...trezirea din
moarte. cu storurile trase, nu este moft,
NU trebuie să-ți scape nimic în viață, NIMIC,
necunoscute umbre trec,
bătrâne mutilate în război, uitate
de ani
de rude
chipuri schi-mo-no-si-te de clipă,
bunul Dumnezeu ce vede oare acum ?

fețe lovite
bolnaveeeeeee

B O A L A – țărâmul străin unde intrăm
cu toții
într-o zi
și de unde
nimeni
nu mai iese...

las cerșetoarea în urmă și plec
mai departe,
mai departe....

megtanultam, ezután
tudni fogom –
minden művész
csak előre tekinthet.

Az ÉLET,
példának okáért,
egy HANCÚROZÁS,
szemedbe szökik
megvakít, kifehéredik
aztán a virózis... a halálból való
ébredés. leengedett redőnyök, kedvetlenség
SEMMIT se szalassz el az életben, SEMMIT,
ismeretlen árnyak vonulnak, rokonok
által
évekre
elfeledett hadirokkant öregek,
a pillanat által el-tor-zí-tott arcok,
a Jóisten vajon mit lát most?

megütött arcok
betegeeeeeeeeeek..

A BETEGSÉG – idegen terület
ahová mindannyian belépünk
egy napon
és ahonnan már
senki
nem jön ki...

hagyom a koldusasszonyt és megyek
tovább,
tovább.

DUPĂ-AMIAZĂ CU PLOAIA PE URMELE MELE

Știa că plec, era târziu,
se închideau porțile. Uram,
uram ZGOMOTUL acela făcut de
roțile căruciorului medical.
cina,
e cina cea de toate zilele,
aceeași
mâncare ca ieri, alaltăieri,
să cumperi portocale
proaspete, sau ce vrei tu, covrigi calzi,
cândva voi construi aici un palat luminat
și voi alerga LIBERĂ,
a început să bată vântul, du-te
du-te mai repede
să nu te prindă ploaia.

medici în alb pe holuri – schimb de tură –
fluturii umblă prin mine, mergeți la parter ?
da, răspund liftierei, zgomot
infernă de tacâmuri, țipete
de copii, o
țeavă spartă la etajul 9
nu uitați să cumpărați pansamente
și rețeta, nu uitați rețeta... închid ochii,

era să uit legitimația la poartă
mulțumesc frumoasă doamnă, veniți și mâine ?

nu răspund,
aer

DÉLUTÁN NYOMOMBAN AZ ESŐVEL

Tudta, hogy elmegyek, késő volt már,
zárultak a kapuk. Gyűlöltem,
gyűlöltem az ételhordó kocsi
kerekeinek ZAJÁT.
a vacsora,
a mindennapi vacsora,
ugyanaz,
mint tegnap, tegnapelőtt,
vegyél friss narancsot,
vagy amit te akarsz, meleg perecet,
egyszer egy világos palotát fogok ide építeni,
szaladni fogok SZABADON,
elkezdett fújni a szél, siess,
siess,
mert elkap az eső.

a folyosókon fehérbe öltözött orvosok – műszakváltás –
pillangók mászkálnak bennem, a földszintre megy?
igen, válaszolok a liftes nőnek az edények
pokoli zaja,
gyermeksikolyok,
csőrepedés a 9. emeleten
ne felejtse el kötőszereket venni
ne felejtse el a receptet. becsukom a szemem,

szinte a kapunál felejtettem az igazolványom,
köszönöm szép asszonyom, jön holnap is?

nem válaszolok,
levegő,

aer proaspăt,
aer îmborsătat de ploaie,
pământ scormonit cu degetele –
sunt liberă.

a înflorit crinul alb, merg, înaintează pe același drum
spre NICIUNDE...

friss levegő,
esőszagú levegő,
ujjakkal felkapart föld –
szabad vagyok.

virágzik a fehér liliom, megyek, ugyanazon az úton, előre
a SEMMI felé...

M-AȘ ÎNTOARCE ACASĂ

Vine ploaia.
poate mâine
voi fi acasă,
merg mai departe,
mă strecor în primul troleibuz,
necunoscuți împingându-se,
bătrâni moțâind
pe scaune,
miros greu
de transpirație, de țuică proastă ,
încerc să mai urc
o treaptă,
cerul se răzbună pe noi,
poate merităm o ploaie și mai rece.

senzația de irealitate mă sufocă,
fulgere și tunete privesc în mine,
firele mașinii iau foc
se răstoarnă
cu noi cu tot,
ce spaimă, Doamne, ce spaimă!

acesta să fie sfârșitul?

HAZATÉRNÉK

Jön az eső.
holnap otthon
leszek talán,
megyek tovább,
felfurakodok az első trolira,
lökdösődő idegenek,
bóbiskoló öregek
az üléseken,
erős izzadtságsszag,
rossz pálinka szaga,
megpróbálok egy lépcsővel
feljebb jutni,
az ég bosszút áll rajtunk,
lehet, hogy még hidegebb esőt érdemlünk.

Az irrealitás érzete fojtogat,
villámok és mennydörgések tekintenek belém,
a jármű vezetőkei lángra kapnak,
felborul
velünk mindenestül,
micsoda rémület, Istenem, micsoda rémület!

ez lenne a vég?

CEALALTĂ JUMĂTATE

Recunosc:

mi-e frică, mi-e tare frică,
fug în picioarele goale pe asfaltul aspru,
mi-e frig, e tare frig,
hainele sunt ude pe mine, mă ustură
tălpile picioarelor,
NU MAI POT,
rimelul îmi curge pe față și...
cad brusc
într-o groapă uitată, plină cu mâl
încerc să ies în genunchi, mă târăsc
spre marginea drumului,
strig,

nimeni nu mă vede,
nimeni nu mă aude,
strig iar
din răputeri,
mă târăsc în coate, în coate și în genunchi,
pământ în păr și pe față,
un ochi privește drept, celălalt e închis
jumătate din mine luptă, cealaltă ar vrea să plângă
și nu poate.

mi-aduc aminte ca de-o obsesie
de ziua nunții mele, tânără mireasă
râzând
cu trandafiri albi în brate

în trasura trasă de cai albi.

A MÁSIK FÉL

Beismerem:

félek, nagyon félek,
mezítláb szaladok az érdes aszfalton,
fázom, nagyon fázom,
ruháim nedvesek, sajog a talpam,
MÁR NEM BÍROM,
a szempillafesték lefolyik arcomon és...
beleesek hirtelen
egy elhagyott iszappal teli
gödörbe,
térden kúszva próbálok kijutni az út szélére,
vonszoló magam,
kiáltok,

senki nem vesz észre,
senki nem hall engem,
teljes erőmből
kiáltok újból,
könyökölve vonszoló magam térdeimen,
sár a hajamban és az arcomon,
egy szem egyenesen néz, a másik csukva van,
egyik felem harcol, a másik sírni szeretne
de nem tud.

Folyton esküvőm napjára
emlékezek akaratlanul, a rózsacsokrot ölelő
nevető
fiatal menyasszonyra

a fehér lovak által húzott kocsin,

VIAȚA SE FACE LA LOC,
mă ridic
mă șterg pe față,
ura e un veștmânt prea strâmt pentru mine.

De mâine merg spre ieri, alaltăieri.

2004, București

HELYRE ÁLL AZ ÉLET,
felállok
megtörlöm arcomat,
számomra a gyűlölet egy kényelmetlen ruha.

Holnaptól elindulok a tegnap, tegnapelőtt felé.

Bukarest, 2004.

COPILULUI NENĂSCUT

În mine nu vor sfârși,
printre acești nori decolorați,
răvășiți ca și sufletul meu
CREDINȚA ȘI AMINTIREA.

În puține cuvinte,
fie ca acest poem să-mi răscumpere
peste ani și ani,
deznădejdea !
să țip aș vrea,
să urluuuuuuuuuu,
să mușc din mărul spaimei,
apoi să plutesc în alt cer,
mai înalt și să scriu
POEMUL PENTRU COPILUL MEU NENĂSCUT.

atât de târziu aflu ce vârstă am,
câte amintiri...

amintiri:
29 septembrie –
astăzi am fost, pentru o clipă,
fericita. atât
aș fi vrut să-l cheme Alexandru
țipăt, lumina galbenă, halatul alb,
cămașă de noapte cu flori, simplă,
sunetul instrumentelor
medicale NU durează mult, trece
repede,

A MEG NEM SZÜLETETT GYERMEKNEK

Bennem nem fogy el soha
e kifakult felhők között,
melyek ziláltak mint a lelkem,
a HIT és az EMLÉKEZET.

Egyszóval
évek múltán
váltsa meg nekem e vers
a reménytelenséget!
kiáltani szeretnék,
oooooordítani,
a rémület almájából harapni,
s aztán egy más égben lebegni,
magasabban, hogy megírjam a
VERSET MEG NEM SZÜLETETT GYERMEKEMNEK.

oly későn tudom meg, hány éves vagyok,
mennyi emlékem van...

emlékek:
szeptember 29 –
ma egy pillanatra boldog
voltam. azt
szerettem volna, hogy Sándornak hívják
sikoly, sárga fény, a fehér köpeny,
egyszerű, virágos hálóing,
az orvosi eszközök hangja
NEM tart sokáig, gyorsan
elmúlik,

semnați pe propria răspundere,
mamă, mi-e frică, privește-mă,
sunt aici,
sunt o umbră,
plâng,
îmi pierd mințile,
aș fi vrut s-o cheme Alexandra !

într-o clipă
hohotul de plâns,
așteptarea, prăbușirea,
câtă închipuire, Doamne, mi-e dor,
mi-e dor de anii mei tineri ! te privesc,
mamă
la căpătâiul meu, plângând
cum îmi săruți fruntea,
și părul,
nu plânge, mamă

strânge-mi mâna,
strânge-mă tare,
copilul meu
va veni într-o zi...

saját felelősségére írja alá,
anyu, félek, figyelj rám,
itt vagyok,
árnyék vagyok,
sírok,
szinte beleörülök,
szerettem volna, hogy Alexandrának hívják!

egy pillanatba
sűrítve a zokogás,
várakozás, az összeomlás,
mennyi képzelődés, Istenem, vágyom,
vágyakozom fiatal éveim után! Nézelek,
anyám,
ahogy az ágy fejénél, sírva
megcsókolod a homlokom
és a hajam,
ne sírj, anyu

szorítod meg a kezem,
szoríts erősen,
egy napon
a gyermekem megérkezik...

DE DRAGOSTE

Aș fi vrut să vorbim ca pe vremuri,
să trecem într-o altă viață ,
aceeași fereastră de la dormitorul tău luminat de
felinare,
nod și lacrimi în gât,
atât de treaz trecutul,
atât de chinuit prezentul,
dar... mâine...

ziua de lucru începe la 8, semnat aceeași condică gri,
oameni nervoși, nemulțumiți,
oameni gri,
program lung, prea lung,
ore pierdute definitiv,
gri total,
fără intrare,
fără ieșire,
până seara,
care anunță gri-ul palid
al zilei de mâine.

toamnă tristă,
un cuvânt, un gest, o privire,
să fiu iar tânără, iar tu
să te întorci acasă mai devreme
să ne îmbrățișăm până când buzele vor plesni
sub presiunea sărutului, până când
până când
nu mai încap în noapte.

A SZERELEMRŐL

Szerettem volna úgy beszélni veled mint régen,
hogy átlépünk egy másik életbe,
a hálószobád ablaka ugyanaz, lámpások fényétől
kivilágítva,
könny és csomó a torokban,
annyira éber a múlt,
és annyira gyötrelmes a jelen,
de... holnap...

a munkanap 8-kor kezdődik, aláírják
a megszokott szürke jelenléti naplót,
ideges, elégedetlen,
szürke emberek,
a munkaidő hosszú, túl hosszú,
végleg elvesztett órák,
csupa szürkeség,
bejárat nélkül,
kijárat nélkül,
estig,
a holnap fakó
szürkeségét jelzik.

szomorú ősz,
egy szó, egy mozdulat, egy tekintet,
legyek ismét fiatal, te pedig
gyere haza korán, hogy megöleljük egymást,
amíg ajkaink szétrepednek a csóktól, addig
addig, amíg
nem férnek el az éjszakában.

E lună plină,
fug cât mai departe de tine, de casa ta,
de fotografiile și amintirile tale -
uf, a mai trecut o zi
fără să-mi găsesc liniștea.

e noapte și e târziu,
nu circulă tramvaiele, nu sunt mașini,
un câine somnoros dă semne de bucurie,
îl mângâi, șovăie,
trec mai departe, pustiu,
știi ce înseamnă să fii fericit ?
ora 6, sună deșteptătorul,
altă dimineață, să fi îndrăgostit de mirosul,
de pielea, chipul celuiilalt,
să doară sărutul său ,
să-l pipăi cu nesaț, cu lăcomie, cu dragoste,
să nu mai conteze nimic altceva, să fim
DOI LUPI FUGARI ÎN PRAG DE IARNĂ

Telihold van,
egyre távolabb futok tőled, házadtól,
a fényképeidtől és az emlékedtől,
jaj, ismét eltelt egy nap anélkül,
hogy lelkem békére talált volna.

késő éjszaka van,
a villamosok nem járnak már, az autók sem,
egy álmos kutya farkát csoválja,
megsimogatom, döngölődik,
megyek tovább, kiürülve,
tudod, mit jelent boldognak lenni?
6 óra, szól az ébresztőóra,
újabb reggel, azt, hogy: szerelmes légy a másik
illatába, bőrébe, arcába,
hogy fájjon a csókja,
móhon tapogasd, falánk szerelemmel,
hogy semmi más ne számítson,
SZÖKÖTT FARKASOK LEGYÜNK A TÉL KÜSZÖBÉN.

FEMEIA NU PLÂNGE

Nu mai avem nimic.

În spatele aparenței nu mai există decât vidul. iluzii suprapuse,
implacabil, de departe, zgomotele
orașului
îmi arată că încă trăiesc.
Dar eu nu-mi mai simt sângele
înfometat,
invadator,
năvalnic.

liniștit,
străin,
nu-mi recunosc chipul în fotografii,
nu mai sunt aceeași,
sunt o femeie obosită, sufăr
pentru ziua de
mâine nu mai trăiesc prezentul,
nu mai am timp.

Nu mai există nici speranță, nici disperare,
nici lupta cu boala nu
mă mai
înlanțuie...

mintea mea refuză să mai lucreze

viața a devenit,
cu bună știință,

AZ ASSZONY NEM SÍR

Már semmink sincs.

a látszat mögött nincs más, csak egy légüres tér.
halmazott illúziók, a távolból a város zajai
könyörtelenül
jelzik, hogy még élek.
De én már nem érzem a
kiéhezett,
hódító
heves véretem.

nyugodt,
idegen,
nem ismerek rá a fényképeken arcomra,
nem vagyok ugyanaz,
egy fáradt nő vagyok, szenvedek
a holnapért,
már nem élem meg a jelent,
időm elfogyott.

Nem létezik már se remény, se kétségbeesés,
már a betegséggel való küzdelem
sem kötöz
meg...

elmém megtagadja a gondolatot

illúzióvá vált az élet,
jól tudom,

o iluzie, spațiu blestemat de real,
iar lumea e
un spectacol de
teatru grotesc.

prezentul – o capcană
pentru cine va învinge.

nu există înfrângere definitivă,
NU-MI GRĂBESC SFÂRȘITUL
îl ridic doar în rang
cu nesfârșită trufie.

Cine a avut privilegiul
să sufere

E un suflet pustiu,
fără umbră, fără trup.

2005, Izmir, Turcia

a valóság átkozott terévé,
a világ pedig
egy groteszk
színházi előadás

a jelen – csapda
annak, aki nyerni fog.

nem létezik végső vereség,
NEM SIETETTEM A VÉGZETEM
csakán végtelen góggal
felemelem a rangját.

Akinek megadatott az a kiváltság,
hogyan szenvedjen

Egy árnyék és test
nélküli, sivár lélek.

Izmir, Törökország, 2005.

SCRISOARE PENTRU MAMA

I

De Paști,

Am ajuns la 38 de ani și am trăit mai mult decât alții
în 80, ce spun, 100 de ani, pielea mea transparentă, de copil
timid, prea timid,
cu ochi mari, negri,
plângeam din orice,
firavă cum eram,
mă împleticeam la fiecare pas,
mâna mamei – dreapta – îmi strângea încheietura să nu cad.

ce picioare frumoase avea mama, în sandale grenă cu
tălpile groase și taior la modă, „sare și piper”, ce denumire
mai era și asta, taior pipit, se numea
EU

Nu aveam nici un rost,
MAMA ERA SINGURUL MEU ROST !
și îmi doream să fiu ca ea.

ADOLESCENȚA – un fel de
muțenie
fără chip

cu poza lui Nichita lipită pe ușă, o oarecare luciditate,

spintecam
în fiecare zi dezordinea

LEVÉL ANYÁMNAK

I

Húsvétkor

38 éves lettem és többet éltem, mint mások
80, mi több, 100 év alatt, bőröm áttetsző, mint egy babáé
félénk, túl félénk voltam
nagy, fekete szemekkel
minden megríkatott
törekeny lévén,
megbotlottam minden lépésnél,
anyám jobb keze fogta csuklómat, hogy el ne essek.

milyen szép lábai voltak anyámnak vastag talpú
cipőjében „só és bors” kosztümben, az akkori divat
szerint, micsoda elnevezés
ÉN

Csak éltem céltalanul
ANYÁM VOLT ÉLETEM EGYETLEN ÉRTELME.
olyan szerettem volna lenni mint ő.

a KAMASZ LÉT:
egy képtelen
némaság.

Nichita képe az ajtóra ragasztva, némi józanság,

felmetszettem,
nap mint nap a lelkem

din suflet de sus în jos
și priveam prin fereastra dormitorului
Biserica Trei Ierarhi.

în fiecare noapte scriam în jurnal,
tare își mai dorea mama să citească măcar două rânduri,
să vadă ce scriu
despre ea.
adormeam.
până la 9 ajungea pojghița aceea lucioasă a nopții.

II

și brusc mi-am dat seama că toate amintirile mele,
ale noastre,
mă însoțesc, merg cu mine peste tot.

pâna la 9 ani ce-a fost ?!
zâmbetul mamei, sticlele de cico, cățelul roz din pluș,
luat pe-o trotinetă verde, rășusca brodată de deasupra ușii
(când am plecat a rămas acolo)
trandafirul din broșa mamei,
inelul ei cu piatră albastră, purtat
pe inelar.

până la 19 ani ce-a fost ?!
am redescoperit jurnalul, meditațiile, nesfârșitele probleme
de matematică din gheba, comentariile literare, examene,
prima întâlnire la Pescaru, într-un început de toamnă,
un film la cinematograful,
stăteam în ultimele rânduri să ne ținem de mână
disperarea de a trăi mai repede, de a iubi
totul

rendetlenségét fentről lefelé
és bámultam hálószobám ablakából
a Trei Ierarhi templomot.

minden éjjel naplót írtam
anyám nagyon szeretett volna legalább néhány sort elolvasni
hogy megtudja, mit írok
róla.
Belealudtam...
a 9-ik emeletig emelkedett az éj sima selyme.

II

És hirtelen rádöbbsentem, hogy minden emlékem,
minden emlékünk
elkísér engem mindenhova.

9 éves koromig mi volt ?!
anyám fiatal mosolya, ci-co üdítő üvegek,
rózsaszín plüsskutya zöld rolleren, kötött kiskacsa az ajtó fölött
(amikor eljöttem, ott maradt)
a rózsza anyám brossán,
kékköves gyűrűje
az ujján.

És 19 éves koromig mi volt ?!
újra felfedeztem a naplózás örömeit, az elmélkedést,
végtelen matematika feladatok, irodalmi elemzések, vizsgák
az első találka a Halászbán egy őszelőn
egy film a moziban,
az utolsó sorban, fogtuk egymás kezét.
a kétségbeesés, hogy le ne késsük az életet, a szerelmet
mindent

deodată, de a râde,
bucuria plimbărilor
pe 'libertatea' vândută ieftin.
ce frumoasă era Dunărea
din ochii mei de atunci !

DA, ACEI ANI I-AM PIERDUT PENTRU TOTDEAUNA.

cu timpul m-am văzut mai bine,
am ales să nu fiu niciodată singură,
mai ales în ziua
nunții. mireasă tânără în caleașca trasă de cai albi,
mama-tata-eu-tu ,
m-am cercetat de atunci
pe toate fețele –
luna de miere într-un hotel vechi, de provincie ,
apoi
fericirea de la malul mării, l-am adorat, l-am privit dormind,
l-am iubit, i-am citit toate versurile mele m-a ascultat
mereu
mereu

eu și el într-o fotografie, la mare, cu pălăria de pai
albastră și doi câini uriași –
simți nisipul fierbinte și astăzi,
îl mai simți?

lung și chinuitor început, știai mamă ?

în locul în care respiram eu, erai și tu...

trecut-au anii...
așa cum trăia el, trăiam și eu,
cu forță,

egyszerre, a nevetést
a séták örömet
az olcsón eladott „szabadságot”
milyen szép volt a Duna
akkori szemeimben...

IGEN, AZOK AZ ÉVEK ÖRÖKRE ELTŰNTEK!

idővel egyre jobban megismertem magam
leráztam magamról a magányt
az esküvőm napján végleg.
Ifjú menyasszony fehér lovak vontatta hintón,
anyám-apám-én-te
azóta minden lányban megvizsgáltam magam
mézeshetek egy ódon, vidéki szállóban,
aztán
boldogság a tenger partján,
imádtam, néztem ahogy alszik,
szerettem, elolvastam neki összes versemet,
mindig meghallgatta,
mindig.

én és ő a tengeren egy képen kék szalmakalapban
két óriás kutyával –
ma is érzed a homok forróságát?
érzed még?

hosszú és fájdalmas kezdet, tudtad anyám?

ott voltál te is, ahol én lélegeztem...

az évek elrohantak...
ahogy ő élt, úgy éltem én is,
erőfeszítésekkel,

cu disperarea, cu nebunia de a mai câștiga o zi,
de a învinge.

la 28 de ani... am avut o revelație :
IADUL E AICI PE PĂMÂNT !
printre noi, viața nu ne aparține
trăim haotic, străini,
fără umbre – destinul este mereu cu un pas înaintea noastră
și hotărăște.

trăiam doar clipa,
apoi am înțeles -
în spatele aparenței nu există decât VIDUL!

nu mai aveam nimic,
doar încleștarea,
echilibrul nu mai exista, s-a prăbușit
odată cu tinerețea,
odată cu strângerea mâinii mamei
odată cu BOALA.

III

joc trist, durere permanentă
recunosc, trișez mamă,
confectionez noaptea iluzii,
îmi impun fericirea și sperii moartea, o alung,
trișez furând din tinerețea altora, am devenit un
personaj ideal,
un simbol al puterii și energiei,
ori tu știi, mamă,
dincolo de ființa mea
nu e decât deșertul.

kétségbeesetten, őrült akarással, hogy nyerjünk még egy napot,
hogy győzzünk.

...28 éves koromban rádöbentem:
A POKOL ITT VAN A FÖLDÖN!
közöttünk, az élet nem a miénk,
kaotikusan élünk, idegenül,
árnyék nélkül – a sors mindig egy lépéssel előttünk
és ő dönt.

a pillanatot éltük csupán,
aztán megértettem –
a látszat mögött csak ÜRESSÉG van!

semmim sem maradt,
csak az egymásba kapaszkodás,
az egyensúly megszűnt, összeomlott
az ifjúsággal
anyám kézszorításával,
a BETEGSÉGGEL együtt

III

szomorú játék, állandó fájdalom
beismerem, anyám, csalok,
éjjel illúziókat szövök,
erőltetem a boldogságot, és elijesztem a halált, elűzöm,
csalok, ellopom mások ifjúságát,
eszményi személyiség
lettem, az erő és energia szimbóluma,
csak te tudod, anyám,
lényem mögött
a sivatag nyújtózik.

După... 30 de ani, mamă, nu mai există jurnal, nu mai există
timp, totul se scrie pe suflet și pe chipul meu,
cu
litere mari, acum poți să mă citești, mamă, trăiesc
între viața adevărată și propriile mele halucinații.

Lumea fantasmelor a devenit o poartă,
O altă poarta...

35 éves korom után már nem írtam naplót, anyám, megszűnt
az idő, mindent egyenesen a lelkemre és az arcomra
írok
nagybetűkkel, most elolvashatod anyám
a valódi élet és képzelgéseim között élek.

A fantáziák világa kaput nyitott,
Egy másik kaput...

JOCUL

I

Voi veni la miezul nopții – o cenușă ce va reînvia. sufletul
încă zboară liber ca o mireasă tânără cu voalul alb de mătase,
intrând pe ușa
unei biserici vechi. acela a fost primul JOC al
copilăriei, spuneam. iluzii vechi
în grădina din spatele casei să ne jucăm ‘de-a mama și de-a tata’
multe urme
în piatră am lăsat, departe de crinii înfloriți, de ierburi
pline de rouă
de pe o zi pe alta nu te mai recunoști,
chipul parcă îți seamănă, aceeași ochi,
același zâmbet, te recompui
până primul rid pe frunte strigă,
suntem un stol de vulturi.

să ne jucăm apoi ‘de-a mirele și mireasa’ aud și acum,
parcă nisipul
curgând încet în clepsidră
cearceafuri de mătase roșii ,
femeia aceasta cu gura
ei caldă, fără moarte,
el cufundat pe de-a-ntregul
în părul ei lung, negru. bărbat
și femeie nimeni n-o să-i audă departe de lume,
fugari și te întrebi ce faci cu
atâta tristețe, unde o aduni,
ai vrea să risipești toate umbrele trecutului
și știi, trebuie

A JÁTÉK

I

Éjfélkor jövök – hamu, mely fel fog támadni. a lélek
még szabadon repül mint selyemfátylas fiatal menyasszony,
belibben

egy régi templom ajtaján. az volt a gyermekkor első
JÁTÉKA. mondtam. régi illúziók
a ház mögötti kertben papás-mamást játszottunk,
sok nyomot hagytam
a kövekben, távol a virágzó liliomoktól és a harmatos
fűtől.

egyik napról a másikra már nem ismeresz magadra,
az arc mintha hasonlítana rád, ugyanaz a szem,
ugyanaz a mosoly, újra összerakod magad,
míg homlokodon az első ránc kiáltja,
egy sasraj vagyunk.

aztán játszunk mennyasszonyt és vőlegényt, most is hallom,
mintha a homok lassan folyna

a homokórában
piros selyemlepedők,
ez a meleg szájú nő
halhatatlan,

ő meg teljesen beletemetkezik
a nő hosszú, fekete hajába. férfi
és nő. senki sem fogja hallani őket távol a világtól,
szökevények és azt kérdezed magadtól,
hogyan kezdesz ennyi szomorúsággal,
hova gyűjtöd össze,
szeretnéd elosztatni a múlt minden árnyékát,

să tăvăleşti URA prin praf,
s-o calci în picioare,
s-o scuipi s-o drăcui,
apoi
să te ridici senină să nu mai lași pe nimeni să răscolească rana,
să dai drumul sângelui să rodească și
în fața lui Dumnezeu singuri să ne rugăm.

câte ferestre ai deschis pentru mine, iubite
câte jocuri ai învățat și inventat pentru mine, iubite...
toate le-am așezat la un loc
să-mi pun ordine-n gânduri –
știi, nimic nu va mai schimba orizontul,
curcubeul nu va mai fi același,
pe cel în care am crezut l-am uitat –
știi, nu de tristețe fug,
nu de singurătate,
fug de dragoste.

de nu m-ar mistui prea devreme
bătrânețea..
se furișează la urechea mea, mă mângâie gura sa,
mă caută, ma mușcă să mă
trezească, ar vrea să simt cum curge sângele prin vene
ce joc mai e și ăsta,
cum se joacă jocul acesta ?
de pe un picior pe celălalt sar ca într-un joc de șotron
desenat cu cretă pe un asfalt imaginar.

nu mai suntem copii, am ajuns oameni triști,
ei da, murim puțin câte puțin.

să mă ascund în fundul pământului aș vrea,
să nu mă găsească nimeni,

és tudod, hogy a GYŰLÖLETET porba kell tipornod,
meg kell taposnod,
le kell köpnöd, meg kell átkoznod,
aztán
emelkedetten, derűsen, ne engedd senkinek, hogy felszaggassa
a sebet, engedd szabadon a vért, hogy teremjen és
imádkozzunk Isten előtt, magunkban.

hány ablakot nyitottál ki nekem, szerelmem
hány játékot tanítottál meg és találtál ki nekem, szerelmem...
mindet egy helyre gyűjtöttem
hogy rendet rakjak gondolataimban –
tudom, már semmi nem fogja megváltoztatni a látóhatárt,
a szivárvány nem lesz már ugyanaz,
elfelejtettem azt, akiben hittem –
tudod, nem a szomorúságtól futok,
nem a magányosságtól,
hanem a szerelemtől.

ha nem emészténém el magam túl korán
az öregség...
a fülemhez lopakodik, szája simogat
keres, megharap, hogy
felébbresszen, szeretném érezni hogy folyik a vér a vénákban
milyen játék ez,
hogy kell játszani ezt a játékot?
egyik lábammal ugrálok, majd a másikkal
egy képzeletbeli aszfalton, krétával rajzolt ugrókötéll.

már nem vagyunk gyerekek, szomorú emberekké váltunk,
hát igen, lassanként meghalunk.

szeretnék a föld mélyébe rejtőzni,
hogy ne találjon meg senki

să mă uite timpul în văgăuna vieții,
nu-mi place jocul acesta – e un joc dur
al indiferenței, al bolii, al nebuniei.

au secat parcă toate izvoarele, cerul s-a închis,
nu mai vedem nici luna,
am închis fereastra să nu-ți fie frig.
măine va fi mai bine, îți promit. îmi așez
din nou palma pe fruntea ta rece, știi, e mai bine așa,
voi fi și mâine tot aici lângă tine.

basmul nu mai e basm,
jocul nu mai e joc,

simt miros proaspăt de magnolii.

II

mereu îți spuneam
amândoi înaintăm odată cu sângele ca un ecou,
o umbră goală
cu sufletul pe dos.

lumea noastră curge din silabe ,
uitarea va veni mult prea târziu
m-am ascuns încet spre rădacini, am mângăiat
neînțelesele tăceri.

cu ce plătim durerea? acele cruci de piatră
răsturnate peste morminte vechi ?

vin către tine, ridică-te,
mâinile acestea, pe care le iubești,

hogy az idő az élet zugában felejtse,
nem szeretem ezt a játékot –
a közöny, a betegség, az örültség e kemény játékát.

mintha minden forrás kiszáradt volna, az ég bezárult,
már a holdat sem látjuk,
becsuktam az ablakot, hogy ne fázzál.
holnap jobb lesz, megígérem. tenyeremet
ismét hideg homlokodra teszem, tudom, így jobb,
holnap is itt leszek, melletted.

a mese már nem mese,
a játék már nem játék,

magnóliák friss illatát érzem.

II

mindig mondtam neked
mindketten együtt haladunk a vérrel mint a visszhang,
egy üres árnyék
kifordított lélekkel.

a mi világunk szótagokból áll,
a felejtés túl későn fog jönni,
halkan elrejtőztem a gyökerek felé,
megsimogattam a meg nem értett hallgatást.

mivel fizetünk a fájdalomért? azok a kőkeresztek
ledöntve a régi sírokon?

állj fel, jönnek feléd,
ezek a kezek, melyeket szeretsz,

te aşteaptă,
te încarcă de viaţă
îţi lasă urme adânci
pe pielea ta încă tânără,
urme care vor dăinui multă vreme de acum înainte.

téged várnak,
feltöltenek étellel
mély nyomokat hagynak
még fiatal bőrödön,
nyomokat, melyek mostantól fogva sokáig megmaradnak.

SUMAR • TARTALOM

Poem (1)	6	Alte file de jurnal	42
Vers (1)	7	Más naplólapok	43
Poem (2)	10	După-amiază cu ploaia pe urmele mele	46
Vers (2)	11	Délután nyomomban az esővel	47
Întrebă-mă despre frică	18	M-aș întoarce acasă	50
Kérdezz engem a félelemről	19	Hazatérnék	51
File de jurnal	24	Cealaltă jumătate	52
<i>Luni</i>	24	A másik fél	53
Naplólapok	25	Copilului nenăscut	56
<i>Hétfő</i>	25	A meg nem született gyermeknek	57
<i>Martí</i>	26	De dragoste	60
<i>Kedd</i>	27	A szerelemről	61
<i>Miercuri</i>	28	Femeia nu plânge	64
<i>Szerda</i>	29	Az asszony nem sír	65
<i>Joi</i>	30	Scrisoare pentru mama	68
<i>Csütörtök</i>	31	Levél anyámnak	69
<i>Vineri</i>	32	Jocul	78
<i>Péntek</i>	33	A játék	79
<i>Sâmbătă</i>	34		
<i>Szombat</i>	35		
<i>Duminica</i>	36		
<i>Vasárnap</i>	37		
<i>Altă zi de luni</i>	40		
<i>Egy másik hétfő</i>	41		

Angela Baciú
Poezii / Versek

Editat de AB-ART, Bratislava și
Editura Limes din Cluj-Napoca

Editori:

Attila F. Balázs,

Mircea Petean

Redactor: Boróka Balázs

Tehnoredactare: Béla Balázs

ISBN 978-973-726-442-8

Angela Baciú
Poezii / Versek

Az AB-ART és a
Limes Kiadó közös kiadása

Felelős kiadó:

Balázs F. Attila

Mircea Petean

Lektorálta: Balázs Boróka

Nyomdai előkészítés: Balázs Béla

Angela Baciú
Poezii / Versek

Vydalo Vydavateľstvo: AB-ART, Bratislava,
Limes, Cluj-Napoca, Rumunsko

Zodpovedný vydavateľ:

F. A. Balázs

Mircea Petean

Redaktor: Boróka Balázs

DTP: Béla Balázs

ISBN 798-80-8087-072-0